

Ditt födelsehoroskop – skivan om ditt liv

Föreställ dig ditt födelsehoroskop i form av en grammofonskiva. I samma ögonblick du föddes släpptes ämnet till en helt ny skiva från den gudomliga skivfabriken, en skiva med ditt namn och med dina förslag på låtar. Även om skivan ännu så länge bara är ett fröämne till det den slutligen är menat att bli är den formaterad som en exakt avspeglning av den kosmiska musik som spelades till din ära vid din ankomst till detta jordeliv, något i stil med din personliga signaturmelodi. Dessutom är här utgåvan en fortsättning på en serie tidigare utgivningar, vilka då får symbolisera dina tidigare inkarnationer. Om vi sedan blandar in begreppet synkronicitet i det hela – att ingenting sker av en slump – tycks det vara på det märkliga viset att du utan att veta om det lyckats finna det mest optimala ögonblicket att födas in i den världsliga "skivstudio" där du nu är i full gång med att spela in din nästa platta.

Tidigare liv står som bekant i direkt förbund med begreppet karma, vilket tillhör lagen om orsak och verkan – som du sår får du skörda! Föreställ dig nu att du bär på en del oavslutade projekt från tidigare inkarnation, musikstycken du aldrig lyckades få något riktig fason på, och hur dessa ofullbordade verk ännu tynger i din karmiska ryggsäck. Om vi nu betraktar karma som ett incitament till din nuvarande födelsekarta kan vi också symbolisera detta som förinspelade karmiska spår i den skiva du nu är i färd med att skapa under denna livstid. Här tänker vi oss alltså skivspåren som en löpande tidslinje och att vår horoskopskiva sätts i rörelse, synonymt med himlakropparnas utgångsläge i födelseögonblicket.

Men vad som framför allt kommer att spela huvudrollen i den här metaforen är egentligen inte själva skivan, utan pickupen som läser av spåren i skivan. Pickupnålen får symbolisera det tidlösa, eviga nuet, laddad med andens gudomliga närvaro. Utan närvaron av denna levande energi är skivan endast död materia, lika livlös som vår kropp när livets ande lämnat oss. Här syftar jag specifikt på den absoluta närvaron som endast kan komma till uttryck exakt där nålen befinner sig i varje givet ögonblick. Här blir det också särskilt tydligt hur nuet ständigt skiftar och aldrig låter sig infångas. Det här betyder också att de övriga spåren i skivan, de som för ögonblicket inte är i kontakt med nålen, faktiskt inte existerar, eftersom de saknar eget liv. Spåren kan således bara upplevas i nuet, så snart de hamnar i friktion med pickupnålen. I den här metaforen döljer sig även något av människans missuppfattning kring tiden. Vi upplever ju spåren i skivan som vår levnadshistoria, medan det i själva verket är nuets nål, den som läster av spåren, som är det som lever. Här skulle man kunna säga att vi skapar vår livsupplevelse i friktionen mellan formen (skivan) och den levande anden (pickupnålen).

Den här gudomliga pickuper är dessutom så sinnrikt konstruerad att den både läser av och skriver in nya spår i skivan i exakt samma ögonblick. Vår bakgrundshistoria ligger redan inristad likt ett tidsspår i skivan, medan återstoden av våra liv tillhör den blanka, ännu oskrivna delen av skivan. Och för att inte den åter-

stående delen av vårt liv ska bli mer eller mindre en kopia av vår bakgrundshistoria behöver vi träna på att bli mer uppmärksamma på nuet, den punkt där fortsättningen på vår levnadshistoria skrivs in just nu. Så länge vi bara tröskar vidare i våra gamla hjulspår – eller skivspår – upptagna och förblindade av vår strävan att försöka komma till rätta med allt som fortfarande ligger oss till last från vår bakgrundshistoria lever vi mer eller mindre som fångar, instängda i vårt eget levnadsdrama. Och till råga på allt även som våra egna fångvaktare. Att under lång tid isolera sig i sina vanemässiga spår vagnar in oss i en falsk trygghetskänsla, något som även blir allt svårare att bryta ju längre tiden går.

Om vi nu riktar vår uppmärksamhet mot själva inspelningsögonblicken, här och nu, och bara försöker leva oss in i situationen. Vad ges vi då för möjligheter? Till att börja med kan vi konstatera att livet bara kan skapas och upplevas i nuet. Vi kan även konstatera att det krävs ett särskilt slag av mod att våga bryta vanans makt och skapa någonting helt nytt. Här finner vi också förklaringen till mycket av den vanda som föregår många slag av kreativa verksamheter, att det känns både tryggare och säkrare att kopiera sina välkända beteenden istället för att skapa något nytt. För den räddhågade är det givetvis mycket läskigare att ge sig ut på hal is (synonymt med den ännu blanka delen av skivan), eller åka offpist, än att hålla sig inom de invanda säkerhetsmarginalerna, även om det kan kännas både livlost och tråkigt. Men kreativitet innebär också konsten att kunna omskapa, att göra något nytt av det som är gammalt och beprövat. Och det är i just det här sammanhanget vi kan applicera metaforen med nuets pick-upnål som den enda existerande punkt där vi ständigt ges en ny, ännu oprövad möjlighet att skriva om vår levnadshistoria.

Om vi slutligen kopplar ihop vår kreativa omskapelseförmåga med den sinnrika pick-upen, den som både läser och skriver i samma ögonblick, skulle jag vilja likna detta vid hur vårt nyinspelade material tenderar att bli en modifikation av vår bakgrundshistoria snarare än någonting helt nytt – som om de nyinspelade spåren kunde ge oss ett svar, likt ett förtröstansfullt eko av vad som redan har hänt. Även i det här fallet blir vi fångade i vårt drama, eller snarare i de förhoppningar och den förväntan vi ställer till att dramat ska finna sin lösning. Här kan vi samtidigt konstatera att den gudomliga nål som registrerar vårt levnadsöde inte har någonting att göra med hur vi väljer att utforma vårt fortsatta öde. Nålen läser bara av och skriver nytt av det som ännu inte blivit upplyst och medvetandegjort. Alla skuggor från vår dåtid som vi inte möter och löser upp i vår nutid, följer med oss in i vår framtid. Och så håller det väl på ända tills skivan om vårt liv blivit så fullbordad och blank att den försvinner helt spårlöst, någonstans där den inte längre går att spåra.

Men innan vi hunnit så långt att vi blivit helt spårlösa återstår det sannolikt ett okänt antal album att ge ut. I det korta perspektivet är det naturligtvis helt avgörande vad vi gör av vår pågående inspelning. Det verkliga avgörande sitter förstås i nuets nålspets, punkten bortom vår persona, vårt ego och vår världsliga identitet. Så länge vi ängligt klamrar oss fast vid våra gamla skivspår gräver vi oss allt djupare in i vår egen levnadshistoria, vilket med tiden gör att vår skiva hakar upp sig. Återgivningen av vår spirit blir alltmer raspig och meningslös. Och när skivan inte längre är spelbar så rycker skivproducenten där uppe i den gudomliga skivfabriken på axlarna och konstaterar uppgivet att nu är det inte så mycket mer vi kan göra för dig, i alla fall inte den här gången. Men du är hjärtligt välkommen åter!